

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1100. Usque Ad Annum 1143

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1762

VD18 90117999

§. 25. Guilielmus de Campellis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66385](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66385)

Sæcul. XII.
A.C. 1113.

cupabatur. Sacræ Scripturæ studebat, eam sæpissime & ex ordine relegens, dicere solitus, nullius alterius melius quam ipsius Scripturæ verbis se eam intelligere, & Doctrinam Divinæ veritatis magis in fonte quam in rivis expositionum sapere. Doctorum tamen Catholicorum explicationem in spiritu humili & subiecto legebat, eorumque vestigia fideliter tenebat. Hæc fuere conversionis S. Bernardi exordia.

Eodem anno, quo S. Bernardus Tirocinium posuit, nempe millesimo centesimo decimo tertio, fundata est Firmitas* Abbatia, Monasterii Cisterciensis prima filia. Extructum est istud Monasterium in Diocesi Cabilonensi ex munificentia Gauderici & Guilielmi ejus filii, Verginiaci Dominorum & Cabiloni Comitum, eique primus Abbas datus est Bertrandus, illuc ab Abbate Stephano cum duodecim monachis missus, quo monasterium Cisterciense, jam tunc nimio fratrum numero oneratum, levaretur.

§. XXV.

Guilielmus de Campellis.

Dubois Hist. Paris. l. XI. c. 7. c. 9. Ad eadem tempora referuntur exordia Abbatiae S. Victoris Parisiensis, Auctore Guilielmo de Campellis, celeberrimo illius ætatis Doctore, qui cognomentum acceperat, a loco, in quo primo lucem

lucem aspexerat; nam *Campellæ* oppi-
 dum est in Territorio Briensi haud pro-
 cul a Meloduno positum. Guilielmus
 olim Anselmi Laudunensis, cujus Doctri-
 na & Pietas spectatissima fuit, Discipulus
 Parisios venit, ubi diu Rhetoricam, Dia-
 lecticam & Theologiam docuit. Acce-
 pto a Galono Episcopo primo illius Ec-
 clesiæ Archidiaconatu in Cathedrali
 Schola Discipulis prælegit usque ad an-
 num millesimum centesimum octavum,
 quo vitæ perfectioris desiderio ductus,
 & vestem Canonorum Regularium cum
 quibusdam discipulis suis indutus, ad ve-
 tus Oratorium, S. Victori Sacrum, se re-
 cepit, ab urbe Parisiensi tunc temporis
 multo minore, nam illis terminis, quibus
 hodie civitas, proprio nomine dicta, to-
 ta claudebatur, non modico spatio con-
 structum. In illo igitur loco Guilielmus
 de Campellis, congregata Canonorum
 Regularium familia, quamvis mundo va-
 ledixisset, rogatus ab amicis, scientias ut
 antea publice docuit.

Anno millesimo centesimo decimo
 tertio Guilielmus, electus & ordinatus
 Episcopus Catalaunensis ad Matronam
 annem, aliquem Discipulorum suorum,
 nomine Gilduinum, Congregationi S. Vi-
 ctoris præfecit. Rex Ludovicus hujus
 Monasterii Fundationem, datis literis, in
 quodam Conventu multorum Episcopo-

Sæcul. XII.
 A.C. 1113.

Sæcul. XII. rum & Principum Catalauni celebrato
 A.C. 1113. confirmavit, novellamque Congregatio-
 nem collatis prædiis auxit. Præterea
 constituit, ut libere eligeret Abbatem
 suum, non expectato consensu Regis, aut
 alterius cujuscunque, nisi solius Episco-
 pi Parisiensis, quem ad recipiendam Be-
 nedictionem Abbatialem recens electus
 adire teneretur. Hæc cognoscimus ex
 literis apertis, anno millesimo centesimo
 decimo tertio datis, quibus Rudolphus
 Archiepiscopus Remensis, Lisiardus Epi-
 scopus Sueffionensis, Ivo Carnotensis,
 Galonus Parisiensis, Manasses Meldensis,
 Joannes Aurelianensis, Godefridus Am-
 bianensis, Humbaldus Antiffiodorensis,
 Philippus Trecensis, Humbertus Silvane-
 tensis subscripserunt. Anno sequente
 Paschalis quoque Papa, a Rege rogatus,
 eandem Fundationem, Bulla, prima De-
 cembris anno millesimo centesimo deci-
 mo quarto data, munivit. Gilduinus
 vero, hætenus illius Congregationis
 Prior, primus Abbatiali Dignitate orna-
 tus est. Ibidem Canonici exactissime
 statutis horis diurnis nocturnisque Offi-
 cium Divinum peragebant, manibus la-
 borabant, silentium servabant, & nihilo-
 minus tam ipsis literis incumbabant,
 quam etiam alios docebant. Unde post-
 modum Schola S. Victoris in orbe Chri-
 stiano celeberrima habita est, & istud
 mona-

monasterium complurium aliorum una ^{Sæcul. XII.}
 Congregatione unitorum, nempe Cano- ^{A. C. 1114.}
 nicorum Regularium idem Institutum
 servantium, Caput extitit.

§. XXVI.

*Rudolphus Archiepiscopus Cantua-
 riensis.*

Jam annis quinque, ex quo anima S. An-
 selmi ad cœlos evolaverat, Sedes Can-
 tuariensis vacabat, ac interim Rex Hen-
 ricus, exemplum Guilielmi Regis, Fra- ^{Edmer. 5.}
 tris sui, secutus possessionem omnium ^{Novem. p. 86}
 Bonorum, ad hanc Ecclesiam pertinen-
 tium, ceperat, illis exceptis, unde mo-
 nachi alebantur. Munere autem Vica-
 rio Cantuariæ Episcopus Rosensis defun-
 gebatur. Tandem Rex Henricus a Pon-
 tifice monitus, & a monachis Cantua-
 riensibus, aliisque viris sæpe rogatus,
 Episcopos Principesque Angliæ Windle-
 soræ convocat, cum eis de eligendo Ar-
 chiepiscopo deliberaturus. Cum omnes
 adessent, plerique credebant, nihil cer-
 tius fore, quam ut Faricius Abbas Ab-
 bendoniensis eligeretur; quin etiam Re-
 gis hæc erat sententia. Erat porro Far-
 cius Gente Italus, multorum meritorum
 vir. At Episcopi & Procerum non nulli
 Episcopem ex Clericis Ecclesiæ Cathed-
 ralis vel saltem Oratorii Regii evocan-
 dum esse existimabant; quibus alii obji-
 ciebant,